

[Willesen.]

Erhvervslivet passe sig selv og saa, at Staten lod være at optræde hemmende overfor det, og jeg haaber, det ærede Medlem vil fastholde denne Linie baade ved denne og ved andre Lejligheder.

Jeg maa derfor pege paa, at den naturlige Fremgangsmaade havde været, da Finansministeren ikke af sig selv vilde komme med Forslag om at ophæve Landmandsbanklovens § 12, at man saa havde sat det lille Lovforslag, vi tillod os at fremsætte om Ophævelse af denne Paragraf, til Forhandling, inden disse Skattelovforslag blev fremsat. Saa havde vi været ude over den Vanskelighed, som alligevel de allerfleste Partier ønsker, vi slet ikke var kommet ind i. Thi det er den faktiske Stilling: Der er ikke en eneste af de her i Salen eksisterende Partier, ikke en Gang Venstre, der er glad ved disse Lovforslag, og de vilde allerhelst have været fri for dem. Og naar baade Rigsdagen og Befolkningen oprigtigt talt helst vilde være fri, er det besynderligt, at de absolut skal beyrdes med dem.

Det kan jo heller ikke hjælpe, at man, som man har hørt det fremsætte i alt Fald privat fra visse Medlemmer af Venstre, peger paa, at saadanne Love er Forudsætningen for en vis Skattenedsættelse, og saa har prøvet paa at slaa det fast ved en Sammenkobling af Forslag om Skattenedsættelse og Skatteforhøjelse som den, vi her er Vidne til. Thi naar Venstre selv gennem den højtærede Statsministers Trontale pegede paa, at der skulde være Mulighed for nye Besparelser, og naar vi bl. a. har peget paa, at der ikke mindst er Mulighed for det paa de militære Budgetters Omraade, er Skattenedsættelsen meget vel mulig, uden at man behøver at gaa Skatteomlægningens Vej, thi det er at tage med den ene Haand, godt og vel endda i dette Tilfælde, hvad man giver med den anden.

Jeg maa med ikke ringe Betænkelighed konstatere, at den Indbydelse, som det konservative Folkepartis Ordfører har fremsat overfor den højtærede Finansminister, sandsynligvis vil blive svær for den højtærede Finansminister at modstaa; thi det betyder, saa vidt jeg kan skønne, et Tilbud om at forlænge den Jagt efter nye Skatteobjekter, hvori Finansministeren i hele sin politiske Virketid har udvist en saa enestaaende Virtuositet. Den højtærede Finansminister nikkede bifaldende til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, da denne spurgte, om Ministeren var i Besiddelse af tilstrækkelig Fantasi til at regne ud, hvilke Skatteobjekter han tænkte paa, da han talte om Muligheden af

nye Forbrugsskatter, ogsaa — skal vi sige indenfor Chokoladeskattens Slægtskabsomraade, og jeg tænker, at ikke blot den højtærede Finansminister, men ogsaa adskillige af de ærede Medlemmer er i Besiddelse af saa megen Fantasi. Jeg har en Mistanke om — i den Retning gaar mine Anelser —, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard vil indbyde den højtærede Finansminister til at prøve paa at finde nye Skatteobjekter i andre Nydelsesmidler, som Hjemmekonfekt, ja, maaske ogsaa Børnenes Isvafler og Iskrøm. Her kan man neppe tale om hygiejniske Synspunkter, for er der noget Nydelsesmiddel, der er uskyldigt, er det vel dette, men jeg har en stærk Mistanke om, at det er i den Retning, det ærede Medlem Hr. Korsgaards Ønsker gaar.

I det hele taget synes jeg, at hele denne Debat, hele denne Tovtrækning om, hvorledes man skal lægge Byrder saa paa eet, saa paa et andet Erhverv, og hvorledes man skal skubbe Byrderne fra den ene til den anden Erhvervsgren, er et Vidnesbyrd om, at Parlamentarismen ogsaa kan udarte til en Art af Diktatur, nemlig Diktatur over Erhvervslivet, som Erhvervslivet, ihukommende det ærede Medlem Hr. Borgbjergs Ord, var allerbedst tjent med at være fri for.

Orla-Jensen: Efter den haarde Medfart, som de sidste Ordførere har givet den høje Finansminister, gør det mig næsten ondt, at ikke en Gang jeg, som i de to foregaaende Samlinger har haft den Ære at forelægge lignende Lovforslag, kan give den høje Minister min fulde Tilslutning. Selv om jeg er Forkæmper for, at Skatter først og fremmest bør lægges paa Nydelsesmidler, er det mig ingenlunde ligegyldigt, hvad Provenuet skal bruges til. Stempelafgifter, Retsgebyrer og den Slags Ting er ikke de Skatter, der tynger; det er Skatter, som de fleste af os kun nu og da kommer i Berøring med, og som kun betyder grumme lidt i Forhold til det Sagførerhonorar, man i Regelen maa betale samtidig. Det har ikke stor Interesse for Befolkningen at faa omlagt een indirekte Skat til en anden; det, der har den store Interesse, er en Omlægning af de tyngende direkte Skatter til saadanne Luksusskatter, som de, der er nødt til det, kan undgaa og oven i Købet har bedst af at undgaa. De direkte Skatter er jo stadig omtrent 3 Gange saa høje, som de var før Krigen, og de burde i det højeste være dobbelt saa høje i Forhold til Pristallet. Det er en Selvfølge, at disse direkte Skatter overvælttes paa Huslejen og paa de allernødvendigste Forbrugsartikler, saa før de direkte Skatter bliver